

De desillusies van het conservatieve boegbeeld Paul Belien

Vlaams Belang is de voeling met de basis kwijt

„Wij mogen in België niet schrijven wat we denken. Bepaalde dingen mag je niet zeggen op straffe van een proces.” Volgens de journalist Paul Belien, een van de meest toonaangevende gezichten van het Vlaamse conservatisme, wordt de conservatieve grondstroom in Vlaanderen verstikt door de greep van de politiek op de media. En Vlaams Belang is volgens hem geen haar beter. „Het triumviraat dat bij Vlaams Belang de lakens uitdeelt, ziet niet in dat de ethisch conservatieven op het punt staan om af te haken.” **Bart Brinckman, foto Katrijn Van Giel**

EEN spin in een conservatief netwerk? Paul Belien moet lachen om de omschrijving waarmee *Humo* hem onlangs heeft bedacht. Dat conservatieve netwerken per definitie in een slecht daglicht geplaatst worden, lijkt wel zijn stelling te bevestigen dat Vlaamse journalisten uitblinken als vooringenomen en onderdanige dienaars van hun politieke broodheren. Toch kan hij niet ontkennen dat zijn adressenboekje uitpuilt van de conservatieve contactpersonen — tot in het Vaticaan en het Witte Huis toe. Zijn echtgenote, Alexandra Colen, manifesteert zich binnen de partij Vlaams Belang al jaren als het boegbeeld van de ethisch conservatieve strekking.

Als journalist breekt Belien zich het hoofd over de vraag waarom het met de conservatieve pers in Vlaanderen maar niet wil lukken. Buiten randfenomenen als *t Pallieterke*, *Nucleus*, *Doorbraak* en zijn eigen blad *Secessie* beweegt er niets. „De druk om onderdanig te zijn aan het Belgische regime, is enorm toegenomen”, zo kapittelde hij enkele weken geleden nog zijn ‘progressieve’ collega’s. Conservatieve en dus haast per definitie Vlaamsgezinde journalisten stevenen volgens hem op een regelrecht beroepsverbod af. Ook Belien zelf legt — sedert zijn ontslag op staande voet bij *Gazet van Antwerpen*, nu toch 15 jaar geleden — zijn ei alleen nog in buitenlandse publicaties.

„Het is een paradox”, zegt Belien. „Vlaanderen zou het Beieren aan de Noordzee zijn. Ik geloof ook werkelijk dat onze sociologische grondstroom conservatief is. He-las, geen enkele partij speelt daarop in. Vlaanderen heeft ook geen conservatief dagblad. Je kunt dat positief bekijken: er is duidelijk een gat in de markt. Maar financiers die op onze golfengete zitten, zijn heel

mercantiel geïnspireerd. Met een krant valt niet meteen veel geld te verdienen.”

Het weekblad *Punt* hield het drie maanden uit.

(*zucht*) „In de jaren tachtig was er *West Magazine*, later kwam *Topics*. Allemaal mislukkingen. *Punt* was journalistiek gezien niet goed gemaakt. Het was niet scherp, niet uitdagend, niet spits. Kortom, het was een gemiste kans. De mislukking van *Punt* heeft ons tien jaar in de tijd teruggezet.”

„Ik geloof niet dat Vlaanderen te klein is voor zo’n blad. Als het goed gemaakt is, kun je ook niet-gelijkgezinden aanspreken. Ik droom van een Vlaamse versie van het Britse blad *The Spectator*. Een beetje zoals het Antwerpse blad *t Pallieterke*, waar ik elke week een column verzorg, maar dan wat meer uitgepuurd.”

Het internet biedt dan een goedkope uitweg.

„Inderdaad. Het bloed kruipt waar het niet gaan kan. Ik voel me journalist, ik wil schrijven. Maar in Vlaanderen heb ik geen medium. Met de website www.brusselsjournal.com heb ik samen met enkele gelijkgezinden, allemaal mensen die in de traditionele media niet of nauwelijks aan bod komen, een eigen medium gecreëerd. Het gaat om een bundeling van rechtse pennen.

Naast ikzelf doen onder meer Alexandra Colen (Vlaams Belang), Luc van Braekel (*VLD, bekend van de weblog lvb.net, red.*) en Jos Verhulst (Witte Beweging) mee. Ik hoop ook conservatieve academici als Boudewijn Bouckaert (VLD) en Matthias Storme (N-VA) aan boord te krijgen. Momenteel gaat het om vrijwilligerswerk. Wie weet verandert dat ooit.”

„Ik ben kritisch over de vaderlandse media. Dat heeft met mijn eigen ervaring te maken. Als journalist van *Gazet van Antwerpen* kon ik bepaalde ideeën niet kwijt in eigen land, laat staan in mijn eigen krant. Ik moest naar buitenlandse bladen uitwijken. De *Gazet* noemde zich een conservatieve krant, maar ik mocht niet schrijven dat politieke partijen tijdens de jaren tachtig op elke benoeming wogen. België is geen democratie, het is een corporatistisch systeem. De manier waarop mensen stemmen, verandert weinig aan de besluitvorming.”

„Mijn toenmalige hoofdredacteur, Lou De Clerck, die nota bene de woordvoerder van Wilfried Martens was geweest, werd door de CVP-top aangesproken op wat ik schreef in kranten als *The Wall Street Journal of NRC Handelsblad*. De primeurs voor de krant zouden zeggend in het gedrang komen. Uiteindelijk moest ik voor elk stuk dat ik schreef toestemming vragen. Toen ik

na de weigering van koning Boudewijn om de abortuswet te ondertekenen, toch mijn uitleg deed in *The Wall Street Journal*, werd ik op staande voet ontslagen.”

Door uw engagement in de charismatische beweging wist u perfect wat Boudewijn van plan was.

„Inderdaad, maar ik mocht het in *Gazet van Antwerpen* niet schrijven. De toenmalige premier, Wilfried Martens, wist het ook. Hij dacht dat de koning blufte. In elk geval wilde niemand een openlijk debat. En zoals zo dikwijls in Vlaanderen werd het probleem dan maar uitgesteld. Uiteindelijk vroeg *The Wall Street Journal* me naar de reden waarom niemand over die zaak schreef.”

„Ik wil me gerust houden aan de interne censuur op een redactie. Maar als een hoofdredacteur zich bemoeit met wat ik buiten mijn uren voor een buitenlands medium maak, dan heb ik ook als privé-persoon geen recht meer op een eigen mening. Mijn ontslag betekende het einde van mijn journalistieke carrière. Daarna raakte ik nergens meer aan de bak.”

„Er zijn mensen die men niet hoeft te intimideren omdat kruiperigheid hun aangeboren manier van voortbewegen is,” schrijft u over uw collega’s.

„U hoeft dat niet persoonlijk te nemen. Maar de politieke invloed op redacties is te groot. Als de pers zichzelf een vierde macht wil noemen, dan moet er een duidelijke scheiding komen tussen de media en de andere machten. In België moet je haast de politiek ingaan om het als journalist te maken.”

„MENSEN ZOALS IK MOETEN HET RECHT HEBBEN OM HOMOSEKSUALITEIT EEN ABERRATIE, JA ZELFS EEN PERVERSITEIT TE VINDEN”